

JUG/SUG.

Jeg tror ikke hun vil. nei. På vei hjem fra Revolver og på vinduet står det skrevet, med sprittusj, 'sug deg selv'. Sug deg selv skulle hun ha sagt.

SUG DEG SELV

Jeg har et språk. Jeg prøver å finne det språket. Jeg har et språk i kroppen, som kommer frem. Når jeg løper. Når jeg går. Når jeg er steder hvor jeg tenker at ingen andre har vært før. Jeg har et språk, og jeg referer ofte til Kristeva. I alt jeg har skrevet har jeg referert til Kristeva. Og jeg har referert til språket. Til det språket, som det er vanskelig å si noe om. Og det er derfor det er vanskelig å skrive. Det er derfor det er vanskelig å snakke. Si noe. Mene noe, for jeg skjønner aldri hva andre sier. Jeg skjønner sjeldent hvorfor folk åpner munnen, hvorfor de mener det de mener, hvorfor de sier hva de sier. Jeg skjønner ikke språket deres. Jeg skjønner ikke kroppene deres, og jeg får bare språket mitt tilbake når jeg løper. Når jeg går. Og når jeg er steder hvor jeg tenker at ingen andre har vært før.

Jenta åpner munnen, men hun har ikke noe språk. Hun har ikke noen kropp. Hun har ingen som står henne nær. Jeg har et språk, og jeg prøver å lære henne det. Lære henne tegnene i magen. At det er magen som sier stopp. Ikke språket. Ikke handlingene.

I magen. Språket i magen. Det er det som er vårt språk, sier jeg, og jenta følger broen bortover. Bort fra Revolver. Bort fra SUG DEG SELV, og alt som ikke betyr noen ting. Hun tar opp telefonen og ringer. Ringer, og jeg kan bare referere til det han sier hun sa. Til ordene. Jeg hørte ingenting. Bilene kjørte forbi. Jeg var langt bak, og kunne ikke høre hva hun sa, så jeg tok opp telefonen da hun hadde lagt på. Ringe han. Jeg og.

sug deg selv, sa hun
sa han.
og jeg ble værende der.
hos han.

sug deg selv, sa jeg.
og han ble værende.
la ikke på.
og jeg ble værende.
som forrige gang.
og jeg kom hjem. til han. som forrige gang.
sittende på stolen. på kjøkkenet. ovenfor han, og jeg gjentok:
sug deg selv.
han smilte. lo. og jeg ble værende. vi ble værende.
vi ble sittende, jeg gjentok,
og han sier at hun noen ganger ligner på meg.
Noen ganger, sier jeg, og vet at vi ligner når jeg mister språket.
Og jeg forteller han at referansene hun brukte til 'sug deg selv'
er reelle, selv om mine referanser sjeldent er nettopp det.
Jeg sa: At jeg så henne ved døra. Ved skriften, ved broa.
At jeg så det selv. Akkurat som henne. Ved brua, ved Revolver.
Jeg så at det gjorde noe. Med henne. Med meg. Med han.

Det var ordene som gjorde noe.

Jeg tar utgangspunkt i utsagnet.

‘sug deg selv’

jeg tar utgangspunkt i en dør i en gate i oslo

i noen.

Hvem skrev

spør jeg.

Og jeg vet at det gjorde noe. At det gjorde noe med oss tre, den kvelden. At det fortsatt kanskje vil gjøre noe. Ikke med språket. Ikke med kroppen, men for hva de betyr for hverandre.

Jeg sier, sug deg selv, og han beklager det han har gjort
jeg spør, har du ikke noe språk?

Og han sier jo. Jo, selvfølgelig har jeg et språk,
og jeg bare ler.

Ler og vet at det finnes så få igjen.

At det finnes så få ord igjen som betyr noe.

At Kristeva stort sett ikke betyr noe for noen av de jeg kjenner

Da hun gikk på broen hadde hun ikke språk.

Nå har hun tre ord.